HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הלכה ד מתני׳ המקדיש(א) נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות

הצבור [א]ינתנו לאומנין בשכרן דברי ר״ע אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנים ומחללין אותן על מעות האומנין ונותנים אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחים (ב)אותה מתרומה חדשה המקדיש(ג) נכסיו והיה בהן בהמה ראויה על גבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר [ב]זכרים ימכרו (ד)לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסיו לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית אמר ר״ע רואה אני את דברי ר׳ אליעזר מדברי רבי יהושע שר׳ אליעזר (א)השוה את מדותיו ור׳ יהושע חלק א״ר פפיים שמעתי את דברי שניהן המקדיש בפירוש כדברי ר׳ אליעזר והמקדיש סתם כדברי ר׳ יהושע (ב)המקדיש(ה) נכסיו והיו בהן דברים ראוים לגבי מזבח יינות ושמנים ועופות ר׳ אליעזר אומר [ג]ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית:

גמ׳ המקדיש וכו׳ לקרבנות צבור: ר׳(ו) יוחנן אמר (ג)קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת מה טעמא דבן עזאי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה אלא על המעות: תמן(ז) תנינן יש בקדשי בדק הבית [ד]שסתם הקדשות לבדק הבית הקדש בדק הבית [ה]חל על הכל [ו]ומועלין בגידוליהן ואין בהן הנייה לכהנים אמר רבי חנניה דר׳ ליעזר היא דתנינן המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה ע״ג מזבח זכרים ונקבות רבי ליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקיבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אמר רבי יוחנן טעמא דרבי ליעזר 1ואיש כי יקדיש את ביתו קודש לה׳ במה אנן קיימין אם בבית דירה (ד)כבר כתיב 2ואם המקדיש יגאל את ביתו אלא כי אנן קיימין במקדיש נכסיו [א]מכן שסתם הקדשות לבדק הבית אמר(ח) רבי זעירא רב חונה בשם רב במה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודיי שהוא למזבח רבי בא רב חונה בשם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודיי שהוא לבד״ה (ה)על דעתיה דרבי זעירא ניחא וקשיא על דרבי בא בהמה לא למזבח היא [ב]בהמה למזבח היא [א] ולמה סתם האיש הזה שהוא כאומר לא יהיה אלא לבד״ה רבי יוחנן אמר לא שנייא היא המקדיש נכסיו [ז]היא המקדיש עדרו היא המחלוקת (רבי אבא בשם רבי אבהו בשם ר׳ אחא) רב חונה בשם רב רבי אבהו בש׳ רבי יוחנן קדשי בד״ה שפודאן תמימין יצאו לחולין מתני׳(ט) אמרה כן ולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן רב

קרבן העדה

הלכה ד מתני׳ המקדיש נכסיו. וסתם הקדש לבדק הבית: **והיו בהם דברים הראוים לקרבנות לבור.** היינו קטורת: **ינתנו לאומנין בשכרן.** ויוצאין לחולין אע״פ שאין דבר אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: **אינה מן המדה.** כלומר אין מדה זו שאתה אומר כמדה האמורה לעיל בקטורת ואין ראוי אלא שתשוה מדותיך הלכך מפרישין מהן שכר האומנין וכו׳ כדאמרינן לעיל גבי מותר הקטורת שאין הקדש מתחלל על המלאכה: **ודמיהן יפלו וכו׳ לבדק הבית.** דסבר סתם הקדש לבדק הבית ואפי׳ במידי דחזי למזבח אבל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח שהמקדיש תמימים לבדק הבית אין נפדים אלא למזבח והדמים יפלו לבד״ה: **ויביא בדמיהן עולות.** קסבר מידי דחזי למזבח מסתמא למזבח אקדישנהו הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אין קרבות שלמים דדעתיה דמקדיש שיהיו כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי זבחי שלמי׳ דכיון דראויו׳ למזבח חלה עלייהו קדושת המזבח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפי׳.** שאמר בהמה ונכסי להקדש דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ואעפ״כ לא אמר בהמה למזבח ונכסי לבדק הבית שמעינן שדעתו שהכל ילך אל מקום א׳ לבדק הבית אבל המקדיש סתם כל נכסיו אמרינן שדעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי: **ייגות שמנים וסלתות.** שהן ראויין למנחות ולנסכים: **ועופות.** תורים ובני יונה: **ר׳ ליעזר וכו׳.** טעמו מפרש בגמ׳: **גמ׳ קטורת.** היינו דברים הראוין לקרבנות לבור דבהמה ויינות ושמנים וסלתות כבר תני להו וקסבר יחיד מתנדב קטורת ור׳ הושעיא פליג כדפי׳ לעיל: **תמן תנינן.** בתמורה פ״ז: **ומועלין בגידוליהן.** שהמקדיש בהמה לבדק הבית מועלין בחלבה: **ואין בהן הנאה לכהנים.** משא״כ בקדשי מזבח הבשר או העור לכהנים: **דר״א היא.** הא דתנן סתם הקדשות לבד״ה דמשמע אפילו על בהמה אתיא כר״א: **מה אנן קיימין.** במאי איירי הך קרא אם במקדיש בית ממש: **ה״ג כי פליגי במקדיש נכסיו.** וה״פ דוקא במקדיש נכסיו הוא דאר״א שאף דמי הבהמות יפלו לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו ומדשאר נכסיו לבדק הבית אף בהמה נמי: **אבל במקדיש עדרו.** כלומר במקדיש בהמות לחוד אף ר״א מודה שהן למזבח כיון שראויין למזבח: **כל עמא מודיי.** אפי׳ ר״י מודה שהוא לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו: **בהמה לא למזבח היא.** בתמיה וכיון דבהמה למזבח נימא הכל למזבח אפי׳ שאר נכסיו שאין אדם חולק נדרו וספיקא לחומרא: **ומשני בהמה.** ודאי למזבח היא אלא הכא אזלינן לקולא ואמרינן לבדק הבית הוא מדסתם המקדיש הזה ולא פי׳ שמקדיש בהמות אלא אמר נכסיו ה״ל כאומר בפירוש שיהו לבדק הבית: **לא שנייא וכו׳.** ל״ש המקדיש נכסיו ול״ש המקדיש עדר בתרוייהו פליגי ר״א ור״י: **שפודין תמימים.** כגון שעבר והקדיש תמימי׳ לבדק הבית כשהן נפדין בעוד שהן תמימים יוצאין לחולין: *)(**מתני׳.** דחולין פ׳ הזרוע נמי דייקא): **מתניתא אמרה כן.** בתמיה הא לא תנן אלא ולדן וחלבן של בעל מום שנפדו של בעל מום קבוע הוא דמותרין לאחר פדיון אבל של

---

*) כ״ה בכל דפוסים הקודמין והוא נעתק מפירוש מהרא״פ כי לפירוש הק״ע האי מתני׳ הוא קושיא ולא סייעתא. ודוק:

משנת אליהו

פליגא ר״ש בר״י דהכא אמה דבבבלי מביא בשם ר״ש בר״י גופיה דבשעירים ירעו דהתם אליבא דר״י לר״ש קאמר לה ורבי חנינא קאמר תנאי ב״ד על המותרות שיקרבו עולות ג״כ אליבא דרבנן דר״ש ל״ל תנאי ב״ד ומלשון דקאמר שאין קרבנות לבור נקבעין כו׳ משמע דעיקר כפי׳ הערוך שמביא התוס׳ שם י״ב ב׳ ד״ה ואף ולא כפירש״י: **מתני׳ אמרה כן וולדן והלבן מותר לאחר פדיונן.** עיין מה שכתבתי בקונטרס. ועיין במסכת תמורה ל״ב ב׳ ברש״י ד״ה וד״ה ועוד כו׳ דבקדשי ב״ה לא שני לן בין בעל מום מעיקרא לתם ונעשה בעל מום שהרי על עלים ואבנים הן חלין ושם ל״ג א׳ ד״ה ואמר רחמנא כו׳ דאי בר״ה תמימה נמי מיפרקא דמאי איכפת להו אי תם אי בעל מום ואפשר ליישב סייעתא דר״י בשם רב חסדא ממתני׳ דתמורה גם על תמימין לפי אוקימתא דגמרא בבכורות י״ד א׳ אף לדיחוייא דתפתר כו׳ והכי משמע הסוגיא דאמר רבי חזקיה בשם רבי יוסי קדשי בד״ה תמימין שפדאן יצאו לחולין כו׳ ואין להאריך:

ריבב״ן

מתני׳ ראוין לקרבנות לבור. מפרש בירושלמי קטורת ינתנו לאומנין בשכרן לאומני בית אבטינס בן עזאי לא סבירא ליה ליתן הקטורת לאומנין וטעמא מפרש בתוספתא ובירושלמי לפי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה ומתני׳ דלעיל סתמא כבן עזאי: **מתני׳ המקדיש נכסיו.** סתם זכרים ימכרו לצרכי עולות אע״פ שאין פודין תמימין דוקא קדשי מזבח אבל קדשי בדק הבית נפדין תמימין דקי״ל בתמורה המתפיס תמימים לבדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם וכן מפרש בירושלמי ר׳ חזקיה בשם ר׳ יוסי קדשי בדק הבית נפדין תמימין יצאו לחולין אין תימר לא יצאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית דס״ל לר׳ אליעזר דסתם הקדשות לבדק הבית ואין אדם חולק הקדשו לקדשי מזבח ולקדשי בדק הבית והכי מוכח בזבחים בפרק טבול יום דר׳ אליעזר סבר אין אדם חולק הקדשו(י) דלא שביק אינש קדשי מזבח ועביד קדשי בדק הבית: **ירושלמי** אמר ר׳ יוחנן מ״ט דר׳ אליעזר ואיש כי יקדיש את ביתו קדש לה׳ מה אנן קיימין אם בבית דירה כבר כתב אם המקדיש יגאל את ביתו אלא כך אנן קיימין במקדיש נכסיו (כל עמא מודו) [מכאן שסתם הקדשות] שהוא לבדק הבית ר׳ זעירא בשם רב מה פליגן במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודו דלמזבח ר׳ בא בר הונא בשם רב מה פליגן במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודו לבדק הבית ר׳ יוחנן אמר היא המקדיש נכסיו היא המקדיש עדרו היא המחלוקת: **מתני׳ נקבות ימכרו לצרכי זבח שלמי׳.** טעמא דר׳ יהושע לפי (שאין אדם) [שהאדם] חולק הקדשו ולא שביק קדשי מזבח ועביד קדשי בדק הבית להכי זכרים הן עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אינו יכול הוא להקריבן שיאכל הבשר והעור שלו כשאר שלמים שהכל הקדש לפיכך ימכרו והם יקריבום (ודמיהן לבד״ה)(כ) וגם עור הזכרים שהן עולות לבד״ה והכי מסיק בפ׳ טבול יום הנ״מ בשר דלא תפיס לקדשי בדק הבית אבל עור תפיס אע״ג דאמר ר׳ יהושע אדם חולק הקדשו מה שראוי למזבח ושאינו ראוי למזבח לבדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורותיהן לכהנים דמודה הוא שהעור לבדק הבית כשאר נכסים אפי׳ עור העולה וכך פירש רבינו שלמה זצ״ל: **ירושלמי** אמר ריש לקיש טעמא דר׳ יהושע דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו׳ אשר יקריב לה׳ לעולה הכל קרב עולה. לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת״ל בבקר לרבות את הנקבות ובתמורה פ״ג [דף כ] א״ל ר׳ חייא בר אבא לר׳ יוחנן לר׳ יהושע דאמר זכרים עצמן יקרבו עולות ש״מ דקדושת הגוף אקדשינהו נקבות היכי קרבי שלמים הני מכח קדושה דהוייא אתיין פי׳ דהא אינו ראוי להקריבן הוא אלא דמיהן נבעי רעייא א״ל ר׳ יהושע ס״ל כר׳ שמעון דאמר כל מילי דלא חזו להקרבה לא נחתא קדושה לגופיה דתנן התם המפריש נקבה לאשם תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אשם אם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה ר״ש אומר תמכר שלא במום אלמא לא קדוש אלא דמיה: **מתני׳ השוה את מדתו.** הכל לבדק הבית ואינו חולק הקדישו ור׳ [יהושע] חלק הקדישו לקדשי מזבח ולבדק הבית: **בפירוש.** שפירש לבדק הבית: **מתני׳ ר׳ אליעזר אומר ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות.** ירושלמי אמר ר׳ אבהו בשם ריש לקיש טעמא דר׳ אליעזר דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו׳ אשר יקריב לה׳ לעולה. הכל קרב לעולה בבקר ולא עופות פי׳ אין מקריבין הן עצמן. להקריבו אין את יכול דכתיב בבקר ולא בעופות לפדותו אין את יכול שאין לעוף פדיון לפום כן צריך למימר לא קדשה אלא קדושת דמים ועוף דאין לו פדיון מנא לן דתניא בפרק המנחות והנסכים העופות והעצים והלבונה וכלי שרת אין להם פדיון שלא נאמר אלא בבהמה כדכתיב אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ובבהמה בעלת מום משתעי קרא:

תקלין חדתין

מותרי חטאות שיקרבו עולות אבל עיקר הקרבן אינו משתנה: **מתני׳ המקדיש נכסיו.** וסתם הקדש לבד״ה: **לקרבנות לבור.** מפרש בגמ׳: **ינתנו לאומנין בשכרן.** ויוצאין לחולין אע״פ דאין דבר אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: **אינה מן המדה.** לאו מדה שוה היא לדתנינא לעיל אלא מפרישין כו׳ כמו גבי קטורת דלמעלה: **גמ׳ המקדיש כו׳ רי״א קטרת.** היינו ראוין לקרבנות לבור דבהמה ושארי דברים הא קתני לה וס״ל יחיד מנדב קטרת: **ר״ה אמר תפתר באומן שהיה נוטל כו׳.** ועד שלא לקחו ממנו הקדישה ובבבלי במסכת כריתות ו׳ ע״א פריך עלה למה לא תני הכי וחוזר ולוקחין כו׳ אע״כ דהכא איירי בסממני קטורת שעדיין לא נתפטמה כלל: **מתני׳ המקדיש כו׳ ודמיהן יפלו כו׳ לבד״ה.** דסבר סתם הקדשות לבד״ה ואפי׳ במידי דחזי למזבח אבל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח שהמקדיש תמימים לבד״ה אינן נפדין אלא למזבח והדמים יפלו לבדק הבית: **ויביא בדמיהן עולות.** ס״ל מידי דחזי למזבח מסתמא למזבח אקדשינהו הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אין קריבות שלמים דדעתיה דמקדיש שיהיו כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי זבחי שלמים דכיון דראויות למזבח חלה עלייהו קדושת מזבח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפירוש.** שאמר בהמה ונכסי להקדש דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ואעפ״כ לא אמר בהמה למזבח ונכסי לבד״ה שמעי׳ שדעתו שהכל ילך אל מקום אחד לבד״ה אבל המקדיש סתם כל נכסיו אמרינן דעתו להקדיש כ״ד למה שהוא ראוי: **גמ׳ תמן תנינן.** במסכת תמורה (ל״א ב׳): **שסתם ההקדשות.** היכא שלא פירש כשהקדיש כדלקמן: **בגידוליהן.** תרנגולת בביצתה ובהמה בחלבה נקרא גידוליהן: **לכהנים.** דבקדשי מזבח הבשר או העור לכהנים: **דר״א.** הא דתני שסתם הקדשות לבד״ה אתי כר״א דס״ל הכי: **טעמא דר״א.** דס״ל הכי: **מה אנן קיימין.** היכא איירי האי קרא: **במקדיש את נכסיו.** דהיינו בכה״ג דתניא דר״א: ה״ג **קודש לה׳ שסתם הקדשות לבד״ה.** דהקדש סתמא כתוב והכל לה׳ ומקדש לה׳ הוא דקמוכח לה: **במקדיש נכסיו.** סתמא התם פליג ר״א וס״ל דאף הבהמות לבד״ה כמו שאר נכסיו שהן לבד״ה: **עדרו.** שהן בהמות ראויות למזבח אף ר״א מודה שהן למזבח: **אבל מקדיש נכסיו כו׳ לבדק הבית.** לפי שאין אדם חולק נדרו. ולדידיה ל״ל דלא תני עם שאר נכסים במתניתין דהאי מוקי בכה״ג דליכא שאר נכסים פליגי והכי מתרץ לה בתמורה שם: **ע״ד דר׳ בא קשיא.** למה פליג ר״א במקדיש עדר שיהיה לבד״ה והא בהמה שייכי למזבח. ומשני. ה״ג **המקדיש בהמה למזבח כו׳.** מפרש שהוא למזבח ומדסתם האיש הזה ש״מ שכוונתו לבד״ה: **ר״י ל״ש כו׳.** דבשתיהן פליגי במקדיש נכסיו ודאי ניחא כדלעיל ובמקדיש עדרו טעמא דר״א מדסתם כו׳ כוונתו לבד״ה ור״י פליג: **הקדש בד״ה שפדאן תמימים.** איירי בהקדיש כגון בכה״ג דמתני׳: **מתני׳ אמרה כן וולדן וחלבן מותר אחר פדיונן.** מתניתין היא בחולין (ק״ל א׳) ובבכורות (י״ד א׳). וקשיא טובא דהא התם איירי בקדם מום קבוע להקדשן כדתני שם בהדיא כל שקדם מום קבוע להקדשן כו׳ והיאך מביא סייעתא להכא דאיירי בתמימין. ויש לפרש דבבכורות שם מהדר גמרא לפרושי מה דתני במתני׳ שם כל שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו כו׳ יוצאין לחולין ליגזז ולעבד וולדן וחלבן כו׳. טעמא דנפדו הא לא נפדו אסורין בגיזה ועבודה מסייע לר״א דאמר קדשי בד״ה אסורין בגיזה ועבודה (ופי׳ רש״י שם) והני כקדשי בד״ה דמי דהם עצמם לא הוקדשו מתחלה אלא לדמיהן. ודחי שם. אמרי לא קדושת דמים הוא דמיחלפא בקדושת הגוף למזבח גזרו רבנן אבל קדשי בד״ה לא. (שם) לא תסייעיה מהכא דקדושת דמים למזבח הוא דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריבים למזבח ולכן אסור בגיזה ועבודה משום דמחלפא בקדושת הגוף למזבח (ובתוס׳ ד״ה כל כו׳) לאו בקדשי בד״ה איירי אלא בהקדשן למזבח לדמיהן כו׳. חזינן דלמסקנא דגמרא

תורה אור השלם

1 וְאִישׁ כִּי יַקְדִּשׁ אֶת בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַיְיָ וְהֶעֱרִיכוֹ הַכֹּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יַעֲרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יָקוּם: ויקרא כז יד

2 וְאִם הַמַּקְדִּישׁ יִגְאַל אֶת בֵּיתוֹ וְיָסַף חֲמִישִׁית כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְהָיָה לוֹ: ויקרא כז טו

מסורת הש״ס

א) כריתות ו ע״א, **ב)** אותן, **ג)** ב״ב קנא א זבחים קג א תמורה כ א ודף לא ב, **ד)** ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו וכו׳, **ה)** ב״ב שם (זבחים שם), **ו)** כריתות ו א ולעיל הל״ג, **ז)** תמורה לא ב, **ח)** שם, **ט)** חולין קל א, **י)** הדבר ל״ע דלר״א דס״ל דאין אדם חולק הקדישו א״כ ע״כ דלא ס״ל הך סברא דלא שביק אינש וכו׳ ואולי צ״ל ולא אמרינן דלא שביק וכו׳, **כ)** הדבר ל״ע דהא בהדיא תנן דמביא בדמיהן עולות ואולי לטעות סופר הוא וצ״ל ויביא בדמיהן עולות ועור הזכרים וכו׳,

עין משפט נר מצוה

לה א מיי׳ פרק ה מערכין הל״י:
לו ב מיי׳ שם הל״ז:
לז ג מיי׳ שם הל״ח:
לח ד מיי׳ שם הל״ז ופ״ו הל״א:
לט ה מיי׳ שם פ״ו הלכה ח:
מ ו מיי׳ פרק ה ממעילה הל״ו:
מא ז מיי׳ פרק ה מערכין הל״ז:

נוסחת הבבלי

(א) השוה את מדתו כו׳ שמעתי כדברי שניהן כו׳: **(ב)** המקדיש נכסים כו׳ ר׳ אלעזר כו׳: **(ג)** קטורת ר׳ יהושע אמר כו׳ לבד״ה וחלין על הכל כו׳ אמר ר׳ חנינא דר׳ אליעזר כו׳ ר׳ אליעזר כו׳ ימכרו לזבחי שלמים כו׳: **(ד)** כבר נאמר כו׳ במה אנן קיימין במקדיש את נכסיו מיכאן כו׳ רב הונא כו׳ אבל המקדיש עדרו כו׳ ר׳ בא ר׳ הונא כו׳: **(ה)** על דעתיה דר׳ יוחנן לא שניא כו׳ ר״א בשם ר׳ אבהו בשם ר׳ אחא קדשי כו׳:

הגהות הגר״א

בבירושל׳ יבש אע״ג שהן חול דאתי לקיץ המזבח והכא מספקא ליה. ומשני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם בירושל׳ יבש עכ״פ הן בכלי שרת. ומה שבפנים קדשו רק דבירולין ס״ל לר״ע דלא קדיש להו וג״כ דין קודש להם דאם יש זבח וכו׳ ונפסלו בלינה ולהכי לקיץ המזבח משא״כ הכא לחד מ״ד פסולה היא ולכן מספקא לי׳ ומה דלריכא לי׳ היינו בכה״ג שנתפטמו הקטרת בחול דפליגי בזה אי כשרה אי פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקיץ המזבח או לא. ולהכי גרים לעיל בעי ר״ח בר בא. ועי׳ שבועו׳ (יא.) ד״ה אלא מעתה וכו׳. ובמנחו׳ (ל:) ואם לנו נפסלו כו׳: **[א]** ה״ג אלא במה אנן קיימין במקדיש את נכסיו קדש לה׳ שסתם הקדשות לבדק הבית. כצ״ל. דהא הקדש סתמא כתיב והכל לה׳ ומקדש לה׳ הוא דקמוכח לה: **[ב]** ה״ג ע״ד דרבי בא קשיא בהמה לא למזבח היא המקדיש בהמ׳ למזבח אומר למזבח ולמה סתם האיש הזה וכו׳ כצ״ל:

גליון הש״ס

[א] היינו מדלא פי׳ לעולה או לשלמים ע״כ דלא לקרבן מכוין אלא לבד״ה ועיין מהרא״פ ודלא כק״ע שנדחק ולפ״ז אם לא היו אלא זכרי׳ דסתמא הם עולות שהם כליל גם ר״א מודה דהם עצמן יקרבו עולות כיון דלא הי׳ לריך וכדעת רב אדא בר אהבה בתמורה שם לל״ק לפרש ובזה א״ש דברי הרמב״ם בפ״ה ממעה״ק הלכ״א שכתב וכן המקדיש נכסים והיו בהם זכרים שדינן שיקרבו עולות אף שפסק בפ״ה מערכין כר״א ועי׳ בלח״מ שהניח בל״ע דשם דמיירי בזכרים לבד בזה גם ר״א מודה וכר׳ אבא שם משא״כ בזכרים ונקבות יחד פסק כר״א והכריע כל״ק משום דבירושלמי תפס כן כדרכו ז״ל ודו״ק: